

Egyszerű estének indult, szűk baráti körben folyt a beszélgetés. Aztán a társaság egyike, nevezetesen **Hajdu Krisztina** egy érdekes történettel állt elé. Mesélni valója láthatóan felzaklatta. Ismerem már egy ideje, így tudtam, ha ennyire kiborult, akkor annak oka van.

Amit tudni kell róla, hogy német-angol szakon végzett, tanári családból származik, és nem túlzok, amikor azt mondom, hogy a környezetemben egyik olyan ember, aki ért is ahhoz, amit csinál. Jelenleg az **Orbán Balázs általános iskolában** angol szakos tanárként oktatja a gyerekeket, a tanügyben másfél éve munkálkodik nagy lelkesedéssel.

Elmondta történetét, ami után csak értetlenül pislogtunk. Ezután egy hétig ostromoltam, engedje, hogy megírjam – nem hiszem, hogy az ilyen eseteket a szőnyeg alá kell seperni. Ez sajnos nem csak egy eset, ami a tanügyben történt, hanem egy problémás jelenség. De lássuk miről is van szó:

„A történet ott kezdődik, hogy 12 tanulóm állt angolból bukásra” – mesélte Krisztina – „ezek közül volt, aki az angolon kívül még legalább 3-4 tantárgyból ugyanilyen helyzetben volt lezárás előtt. A gyerekek közt volt VI., VII. és VIII.-os diák is, akiknek az év folyamán több lehetőségük is volt elkerülni a bukfencet. Végül úgy alakult, hogy valami csoda folytán csak nálam buktak meg a gyerekek, így megtartottam az 1-1 hét felkészítőt a pótvizsgára.

Ezen a vizsgán a nyolcadik osztályos tanulók sikeresen átmentek, a hatodik és hetedikes diákokkal már nem volt ilyen egyszerű a helyzetem. Sajnos volt olyan gyerek is közöttük, aki felkészítőre sem volt hajlandó járni. A pótvizsgán próbáltam szorgalmazni őket, az átmenőhöz szükséges minimumot kértem tőlük, aminek nagy részét a felkészítőn is felfrissítettük. Az öt gyerek közül három ezt a minimumot sem tudta nyújtani, sőt, teljes közömbösséget mutattak a vizsga iránt, így minden fáradozásom ellenére osztályismétlőre kellett buktatnom őket. Ha ezt a minimumot sem tudják, akkor a következő évben lehetetlen a tananyagot tovább tanítani, mert az éves anyagok egymásra épülnek.

A vizsga után, amikor az igazgatóval találkoztam azzal fogadott, hogy „Krisztina, remélem mindenki átment”. Közöltem vele, hogy bármennyire is próbálkoztunk, három gyereknek nem sikerült. A válaszat láthatóan rosszul fogadta az igazgató úr és megjegyezte, hogy ezzel csak korlátozzuk a gyerek fejlődését és haladását, de azt csinálunk, amit akarunk.

A vizsgáztató kolléganőmmel, nyugodt lelkiismerettel lezártuk a naplót, tudva, hogy alapos és megfontolt mérlegelés után hoztuk a lehető legjobb döntést. (A másik vizsgáztató tanár nevét, kérésére nem írjuk ki, mert a tanári pálya mellett máshol is tevékenykedik, így nem szeretné, ha oktalanul összemosná azzal – szerk. megj.)

Még azon a pénteken az igazgató úr összehívott egy rendkívüli tanácsulást (amiről csak utólag értesültem), amelyen megszavazták, hogy a három gyereknek egy újabb vizsga lehetőséget biztosítanak. Ez egy törvényes eljárás, mert aki csak egy tantárgyból bukik, annak még jár egy lehetőség az újabb bizonyításra. Egy úgynevezett pót-pótvizsga.

Hétfőn közölte velem az igazgató, hogy csütörtökön lesz ez a vizsga, amire két külsős szaktanár fog jönni. Hozzátette, egyikük meg fog keresni, és kérte, neki majd adjam át azokat a tételeket, amikből vizsgáztattam és mondjam meg miket kérdezzen. Olyan kérdéseket mondjak, amikre tudnak válaszolni a gyerekek. Erre én azt feleltem, hogy a tételeket természetesen átadom, kérdezni pedig én is csak azt kérdeztem, amire úgy gondoltam tudják a választ.

Ezután egyik kollégám, aki már évtizedek óta tanít, és régi tanára az iskolának, látva mennyire zaklatott állapotban vagyok, félrehívott az egyik osztályterembe, hogy nyugodtan beszélhessem velem. Megerősített, hogy pedagógusként helyesen jártam el és próbált megnyugtani a kialakult feszült helyzetben. Beszélgetésünket az igazgató úr váratlan megjelenése szakította félbe, aki, miután az osztályba lépett és felmérte a helyzetet, ennyit mondott: „Na! Elmagyaráztad-e Krisztinának a dolgokat, hogy nyugodjon meg?!“ Értetlenül álltunk ott.

Kedden megkeresett **Kovács Kinga**, aki egyike volt a vizsgáztató tanároknak a pót-pótvizsgán. Ismertettem vele a kialakult helyzetet, majd átadtam az anyagot és vele a tételeket. Megnyugtattam, hogy a lehető legobjektívebben fog eljárni az ügyben és legjobb tudása szerint vizsgáztat.

Én a gyerekeket egy éve tanítom, tisztában vagyok a képességeikkel és a tudásukkal, csütörtökön mégis megdöbbenve olvastam az ajtóra kifüggesztett eredményeket miszerint mindhárom gyerek ötössel átment. Természetesen érdekelt, hogy sikerült egy hét alatt megtanulniuk a hatodikos illetve a hetedikos angol tananyagot, így az írásbeli feladataikat megnéztem. Itt nem érték el az átmenőt. A szóbelit ugyebár nem tudtam ellenőrizni, így a két vizsgáztató tanárnőnél, Kingánál és Claudiánál érdeklődtem.

fotó: Kakasy Botond

Kinga elmondása szerint a gyerekek elismerően jól tudtak, a szóbeli feladatok annyira mentek, hogy csupa jó jegyet kellett adjanak. Mint mondtam, régóta tanítom a gyerekeket és tisztában vagyok a tudásukkal, így tovább faggatóztam. Aztán kiderült, hogy a három gyerekből az egyik talán nem érdemelte meg az átmenőt. A másik két gyerek is mondogatott „ezt-azt”, amire úgy vélték megérdemlik a nagyobb jegyet, amivel az átlaguk eléri az ötöst. Talán nem fogalmazok túlzóan, ha azt mondom, hogy kikerekedett szemekkel értetlenül álltam a válaszok előtt.

Ezek után felmerült bennem néhány kérdés. Tudom, hogy a hibát nem csak a rendszerben kell keresni, de miért baj, ha valaki fiatal, lelkes és szívéből végzi vállalt feladatát? Ha a munkáját hivatásaként éli meg? Miért kell szárnyát szegni annak, aki lelkes? Ezek után, hogy tanítsam ezeket a gyerekeket tovább, hiszen ha nem is tanul, majd a pótvizsgán átmegy? Hol az igazság a többi diákkal szemben, akik lelkiismeretesen készültek?"

Amikor a történetet végighallgattam, ezek és hasonló kérdések nem csak Krisztinában, hanem bennem is felmerültek. Hogy válaszokat találjak elindultam és kérdeztem.

Kérdéseimre a válaszok, a nézőpontok többször megoszlottak és olykor kínos pillanatokot okoztak. A következő részben jön a többi érintett álláspontja és sorban a válaszok.

[*A történet folytatása ide kattintva olvasható*](#)